

Han havde endnu ikke helt overvundet den Følelse af Ufrihed og den dybe Uvilje, der havde bemægtiget sig ham ved at træde ind i det overdaadigt indrettede Hjem, som i saa meget mindede ham om hans eget Barndomshjem. Efter tavs at have taget Plads ved Bordet bøjede han Hovedet og foldede Hænderne i sit Skød. Uden at lade sig paavirke af den lille Betuttelse, det vakte hos de andre, bad han i Stilhed sin sædvanlige Bordbøn og tilføjede endda: „O, min Fader og Frelser i det høje! Skænk mig Naade og Kraft til at bære dit Vidnesbyrd ind i dette Hjem og tænde det himmelske Lys i Vankundigheds Mørke!“

Ved den øverste Bordende sad Frøken Ragnhild og Doktoren og disputerede om moderne Musik; ved den nederste sad de to unge, der for det meste stak Hovederne sammen under en hemmelighedsfuld Hvirken, og hvis snart varme, snart fornærmede Øjekast til hinanden syntes at tyde paa, at Fætterskabet var paa Veje til at glide over i et mere fortroligt Forhold.

Lige overfor Emanuel og Fru Hassing sad en lille tavs, sortklædt Dame, og ved Siden af hende en ældre Herre af højst ejendommeligt Udseende. Han var en Mand paa omkring halvfjerdsindstyve Aar, stor og plump af Legemsbygning og med et fuldkommen skaldet Hoved, hvis Isse var saa hvid og blank, at alle Stuens Lys spejlede sig i den. Ansigtet var rødvinfarvet og delt paatværs af en bred Mund, som hvert Øjeblik aabnede Udsigten til en stor og tyk Tunge, der hindrede ham i at tale rent; Øjnene var smaa, Næsen til Gengæld stor og rød som en Hummerklo, og fra Hagen hang en rødblaa, nobret Hud ned over Halsen ligesom en Pelikanpose. Iøvrigt var Ansigtet prydet med et lillebitte, hvidt Fipskæg og et Par smaa, halvmaaneformede Bakkenbarter, der efter gammel Hofmode strakte sig fra det underste af Øret henimod Midten af Kinden; og til dette aristokratiske Skæg svarede et stift, sort Atlaskes Halsbind og en ovalformet Brillantnaal midt i Skjortebrystet